

Kuşatma

Recep SEYHAN

Günlerdir gözlerimden sıkıntım var.

Gözlerimi kapattığım hâlde görmeye devam ettiğimi hayretle gördüm. Üstelik yaşayıp harcadığım, kullanıp tükettiğim zamanların içine düşmüştüm.

Orada ikimiz vardık. Gözlerimizin etrafında kaplama bir duvar daha vardı. Gözlerimiz keskindi ve en küçük ayrıntıları seçecek güç ve kuvvete sahipti. Saçlarımız gür ve siyahtı. Kafamızda esen kavak yelleri de kavaklar gibi uzundu. Şarkının boyu da uzundu. Şimdi kendine ait renklerin bir kısmını sarıya kaptırdıysa da beti benzi solmuş bulunsa da; hatta yürüyüşü az biraz aksıyor olsa da o şarkı, az ötede, bir şantiyenin ya da bir kulübenin veya bir büfenin içinden ta bize kadar ulaşmayı başarıyordu.

Seslerin gözyaşını duyumsamak isteyen bu şarkıyı dinlesin demişti Almina.

Şarkı, “replay” konumundaydı ve durmadan yenileniyordu.

Demek yıllarca önce paylaşımlarımıza ortak olan o şarkı orada ve hâlâ yaşıyor.

Fakat oradaki ben yoktum ortalıkta; tabii oradaki sen de...

Oradaki kendimi (tabii seni de) bulmak için uzun yolculuklara çıktım.

Fakat o da ne? Sanırım bu yolculuk hiç gerçekleşmeden bitecek: Gözlerimin üzerinde ağır bir yük duyumsuyorum; her şey bir sis perdesinin altında belirsizleşmeye başlıyor. Gözlerimin üzerine abanan yükü kaldıramayacakmışım gibi geliyor bana. Derken, yumduğum gözlerimi açamayacağımı düşünüyorum. Düşüncelerim uzun atlıyor o arada.

Kabullenmekte zorlansam da bir gerçekle yüz yüze kaldığımı görüyorum: Gözlerim açılmıyor ve bu konuda beynimden gelen emirleri dinlemiyorum.

Gözlerim ilk kez bana itaat etmiyor.

Bir daha gözlerimi açamayacağımı bilmek beni yerimden ediyor; başka bir yere yerleşiyorum. Şimdiye kadar gelip geçtiğim, oturup kalktığım, görüp

seçtiğim veya görüp beğendiğim, beğenip yaklaştığım veya beğenmeyip uzaklaştığım, ayırt ettiğim, farkına vardığım, adımlarımı ayarladığım, vücudumun dengesini sağladığım, seyrini doya doya yaşadığım her şey görünürsülük bakımından bana veda ediyor o anda.

Doktorların kapısında geçiyor zamanlarımın çoğu. Yumduğum ve bir daha açmadığım gözlerimi kaybettiğime olan inancım her geçen gün pekişiyor.

Elimde yazmakta olduğum ancak yarım kalan bitmemiş o metinden aklımda kalanları hatırlamaya çalışıyorum. Birkaç cümle çıkarabiliyorum ancak:

“Rüzgâr etmediğini bırakmadı o gün. Hortuma benzeyen bir tipi şehrin altını üstüne getirdi. İnsanlar sokaklarda perişan oldu; çoğu yolda yürüyemez hâle geldi, binaların siperlerine, otobüs duraklarına, iş yerlerinin kapı girişlerindeki boşluklara sığındı...”

Bütün gücümü zorlayarak en fazla bir iki cümle daha devşiriyorum oradan; yazılmış fakat şimdi okuyamadığım metinden. O metni tamamlamak istiyorum ve bütün mesaimi o metni tamamlama harcıyorum.

Metni yeniden oluşturmak için bilgisayardan yararlanamayacağımı görüyorum.

Kalem ve kâğıtların yerini biliyorum.

Birden aklıma geçmiş tarihlere ait kullanılmamış ajandalar geliyor.

Bu iyi. Oraya yazabilirim.

Malzemeyi hazırlamakta zorluk çekmiyorum.

Bu esnada yazdığım kelimelerin sırt sırta, üst üste, karmaşık bir hâl alacağını; yazıp bitirsem bile yazdıklarımı okuyamayacağımı düşünsem de bunu bir denemekte yarar görüyorum. Yazmaya başlıyorum.

“Yağmur, belirli bir düzende, ince ve uzun olarak aralıksız yağdı. Gece, gündüzün geride bıraktığı pis kokuları, bilumum insan atıklarını, caddelerin sokakların ve kaldırımların kustuklarını yedi ve sabaha arınmış olarak çıktı.

Gün onun için telaşlı başladı. Sekreter odalarının meşin kapıları önünde bekledi; bekleme salonlarının kuş tüyü siyah deri koltuklarında oturdu.”

Yazarken yazdıklarımı bilgisayara aktaramayacağım bilgisinin aklıma gelmesi yazma istencimi örselıyor; bu örseleme yazma edimimi tekletiyor.

Aklıma oğlum geliyor. Ondan yardım alabilirdim bu konuda.

Oğluma yazdığı cümleyi bana okumasını söylüyorum.

“Lambaları, gömmeli tavanlarda görünmez olan uzun koridorlarda volta attı, gezindi...”

Şöyle düzelt cümlemizi lütfen:

“Tavanlarında lambaları görünmez olan uzun ve aydınlık koridorlarda volta attı, adamın gelmesini bekledi...”

Oğluma söylediklerimi yazdırırken onun benden istediği yazma süresini kafamda yeni cümleler tasarlayarak değerlendiriyorum. Cümleler bir anda kafamda kuyruğa giriyor ve kayda geçirilmek için sıra beklemeye başlıyorlar. Bir süre sonra kuyruğa dizilmiş cümleler sabırsızlanıyor. Sırasının gelmediğini veya gelmeyeceğini görerak umutsuzluğa düşen cümleler beni ve oğlum beklemiyor, dağılıyor.

Hazırladığım ve kurguladığım cümleler terk ediyor beni ilkin.

Yeniden cümle kurmak için bu kez oğlumdan biraz beklemesini rica ediyorum.

Hazırladığım cümleleri kaçırmamak için oğlumun çabalarımla uyum içinde olması, çok sabırlı olması gerekiyor. Oysa oğlum sabırsızdır biraz, bir süre sonra sıkılıyor; bunları problem etmeye başlıyor, mırın kırın ediyor.

Onu ne zaman yazmak için davet etsem bir sürü mazeret ileri sürüyor; yapacağı işlerden söz açıyor: Banyo yapacakmış, halı sahada maçı varmış, bir arkadaşı bekliyormuş, gitmesi gerekiyormuş, ders çalışacakmış, şimdi televizyon izliyormuş, annesi ile bir yere çıkmaları gerekmiş...

Bu mazeretlerinden birini bilmem kaçınıcı kez bana iletince ona sesimi yükselttiğimi son anda fark ediyorum ve özür diliyorum; gönlünü almaya çalışıyorum.

Bir çıkmaza girdiğim açık.

Oğlum ikidir iletip durduğu mazeretleriyle, yazma zamanını ve süresini kendisinin belirleyebileceğini ima ediyor bana. Bunu görüyorum.

Oğlumun seslendirilmemiş bu talebini cümlelerime anlatabilir miyim?

Buna bakacağım.

Anlıyorum ki yazmak için oğlumdan alacağım yardım yazma özgürlüğü mü büyük ölçüde kısıtlayacak. Yazmaya ilişkin bağımsızlığımın büyük yara aldığını anlamakla kalmıyorum; beni yazmaya hazırlayan düşünme özgürlüğümü de yeterince kullanamadığımı görüyorum; çünkü bütün bunlar beni yazacaklarımı kurgulama konusunda çepeçevre kuşatıyor; yazı dünyamla baş başa kalamıyorum.

Bütün bunlar; oğlum, bilgisayarım, ajandam, oğlumun işleri, sabır gücü ... Hepsi bir araya gelerek bana durumu tebliğ ediyorlar:

“Yazacaksan sana sunulan imkânlar bundan ibarettir.”

Şartları kabul etmekten başka seçeneğim olmadığını görüyorum.

Yaz oğlum:

“Elindeki belgeyi bir padişah fermanı gibi önüne uzattı kadın. Parfümü burnunu okşayarak genzine indi adamın. Midesinin odalarında birtakım karanlık olaylar cereyan ediyordu. Öğürmemek için verdiği komutu midesi dinlemedi ve ayağa kalktı.”